

La València rehabilitada

VALÈNCIA JA NO ÉS EL DELIRI
NASCUT DELS COMPLEXOS
D'INFERIORITAT D'UN GOVERN
MALALT QUE BUSCA DEIXAR LA SEUA
PETJADA EN LA HISTÒRIA AL PREU
QUE SIGA, TREPITJANT QUI SIGA

València és una ciutat en rehabilitació. Després de molts anys, tornen a moure's músculs que crèiem atrofiats sense remei. És un canvi liderat per una economia a petita escala —domèstica, diria jo— que romanía amagada, guaitant la fi dels grans esdeveniments i de la inflació desproporcionada del metre quadrat en una ciutat que van robar-nos i van regalar a especuladors i vividors sense escrúpols.

Per les voreres del barri de Russafa sorgeixen sense parar noves idees en forma de botiga, taller, galeria, estudi d'arquitectura, teatre o restaurant. Els propietaris són empresaris i empresàries que no tenen res a veure amb Bernie Ecclestone, Juan Cotino o Enrique Ortiz. Només cal passejar una mica pel barri del Cabanyal qualsevol dia laborable per escoltar la remor lleu però incessant d'oficials i peons de paleta desenterrant els murs de maó sepultats pel *gouttelette* de fa més de 50 anys, sobre els quals el PP va planejar bulevards i avingudes a la mesura dels mateixos de sempre.

Passa que, ara, a les portes de les obres ja no es veuen cartells de grans constructores amb xifres estratosfèriques, sinó que gairebé sempre es tracta de furgonetes —retolades sense gràcia— de llanterners, pintors o fusters que han aconseguit sobreviure a l'esclat d'aquell globus que molt probablement ells mateixos van bufar perquè s'unflava més i més. Tots ells s'han adaptat a la nova economia, en què han desaparegut les grans grues i les grans factures i en què es fa valer a qui va buscar i va aprendre un ofici en detriment dels qui van balfiar en un BMW el sou d'arquitecte guanyat en un sector del qual mai no saberen res.

Els carrers que uns altres van somiar plens de bòlids de Fórmula 1 ara són

JOSEP
MORENO

ocupats pels turistes que els recorren pedant en les mateixes bicicletes llogades a qualsevol dels quatre locals que ahir vaig poder comptar —en menys de 100 metres— al carrer de Cuba. Mentre els edificis dissenyats per albergar els batejos dels fills del Bigotes s'omplien de terranyines, s'inauguren nous i xicotets cafès on la “coca de llanda” rivalitza amb aquesta nova rebosteria de *plumcakes* i pastissos de formatge que —com abans els *nachos* i el *guacamole*— han vingut per quedar-se.

Aquesta no és la ciutat que va somiar Rita Barberà, tot i que la transformació va iniciar-se sota el seu mandat. Aquest canvi no respon a cap política concreta de cap govern. Aquesta metamorfosi lenta però constant no s'ha finançat amb cap pla d'inversions multimilionari pagat amb diners públics. Majoritàriament

són iniciatives privades, projectes relacionats amb les necessitats d'una generació desnonada de les professions per què es van formar en plena *economía del pelotazo*. Quan parles amb els seus protagonistes, descobreixes que són homes i dones als quals no els quedava cap més remei que reinventar-se en forma d'hostaler, mecànica de bicicletes o habitants d'un *coworking*.

L'èxit turístic de València és avui més real i més sòlid que en els dies en què una llista dels empresaris habituals van gastar centenars de milers d'euros en entrades que mai no van utilitzar, ni regalar ni vendre, per tal que l'estafa de la Fórmula 1 de Camps semblara —tal com es pretenia transmetre— un èxit mundial. La desaparició d'aquella caríssima mentida amb què volien fabricar una ciutat que mai no va existir, ara possibilita el renaixement de la València que sempre va estar ací. Una ciutat que no necessita aquella corrupta parafernàlia per reivindicar-se.

Aquell Ferrari conduït per Camps des del qual Rita saludava amb la mà es va estavellar de sobte. I com qualsevol altra víctima d'un accident, aquesta ciutat recupera la tensió de la seua musculatura, no sense entrebancs i algun retrocés puntual. La nova economia emergent entre les esquerdes d'una crisi que encara no ha conclòs és més cooperativa, més ecològica i més sostenible. Però, sobretot, València ja no és el deliri nascut dels complexos d'inferioritat d'un govern malalt que busca deixar la seua petjada en la història al preu que siga, trepitjant qui siga. S'ha imposat la naturalesa d'una urbs que sempre va viure al carrer i que mai no va tenir futur al lloc en què uns altres van entestar-se a situar. Ja saben... Al fons, a la dreta.

Consultor en comunicació